

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: ARBEJDERSANG

Citation: Aakjær, Jeppe: "ARBEJDERSANG", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid77192/facsimile.pdf> (tilgået 19. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Der stor en Lys i Nannes Rud
for mæ og ingen ander, ja,
te ett a gor i Syk derud,
men vinder hjem te Nanne, ja.

Ved Piggerbæn det tit er swær
aa skjell æ Own fræ Kjanne ja,
men det tar a mæ aalle nær.
saalæng a haar mi Nanne, ja.

For gor æ gjemmel ondt hæ godt,
og stige heller strande a,
saa er *kun* mej i mi Komplot,
mi Dawsens Gled, mi Nanne, ja!

¹⁹/8 1902.

ARBEJDETSANG.

JUNKERSPIREN kaster stolt med Nakken,
naar han peger paa sit Adelsskjold.
— Vi er Børn af dem, der brugte Hakken
lige fra den første Fortids-Old.
Adel, Fyrster steg paa *vore* Rygge,
og vi bar dem over Ørknens Sand;
fedeligt de sad i Palmers Skygge,
naar vi andre savned Brød og Vand.

Adelsskjoldet er et tvivlsomt Mærke,
hvisker om, hvor højt en Mand kan naa,
naar hans Rovinstinkter blot er stærke,
og han selv tilpas er snu og raa.
Hakken, ak, gjør ingen Mand til Greve,
skjænker knap en Hytte trang og lav,
gi'r os Feber-Kost, imens vi leve,
og naar vi er død' — en Fattiggrav.

Syk, Syak; skjell, skille; æ Own, Avnerne; Kjanne, Kjøerner; gjemmel, gennem.

Vi blev født, hvor Lyset langsomt piner
sig igjennem Baggaardsmagers Graa,
der hver kolde stønrende Maskiner
hugge Tidens Stræng i Stumper smaa.
Intet Haab og ingen Himmelstige
stræbte op til Lysets klare Blea.
Hvem har givet Solen til de rige
for at svøbe Mørket om de smaa?

Thi som Planten, naar den Lyset savner,
bøjes langsomt, skjælver ned og dør,
saadan blev vort Liv som golde Avner,
Evnen selv randt bort som Sne, der tør.
Dampmaskinens strubehede Aande
pustes mod vor Kind i dybe Støn,
ingen agter paa vor blege Vaande,
aile har kun Tanke for vor *Løn*.

Disse lange, lysforladte Gader
overskygged vore Barndoms-Aar;
disse kolde Huses Rude-Rader
blinked aldrig med et Strejt af Vaar.
Men vor Arm blev stærk, vor Haand blev hårdet
ved at gribe om Maskinens Staal;
og vort Øje spejder uforfærdet
mod et stort og gyldent Fremtidsmaal.

Ja, som Samson i sin unge Styrke
bar Filisterporten bjærghøjt op,
stige vi en Dag fra Gydens Mærke
over Gray og Grøft til Lysets Top.
Med det *gamle* Samfunds Port paa Ryggen
lejre vi os i en Verden ny,
og mens Taagen letter, smiler Lykken
fra det *nye* Samfunds Morgengry.

Septbr. 1902.